

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #1

DO
JAMY

SCOTT CAWTHON

xyz

ELLEY COPER

Five Nights at Freddy's: Do jámy Fazbear Frights #1

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon and Elley Cooper

**Five Nights at Freddy's: Do jámy
Fazbear Frights #1 – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FAZBEAR FRIGHTS

DO JÁMY

Scott Cawthon

Elley Cooperová

xyz

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #1: INTO THE PIT

Copyright © 2020 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-7683-412-5

ISBN e-knihy 978-80-7683-428-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-429-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-430-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

OBSAH

Do jámy	7
Být krásná	67
Nespočet způsobů	129

DO JÁMY

© 2015

Ta mrtvá vačice je tam pořád.“ Oswald se díval z okénka spolujezdce na šedivou chlupatou mrtvolku na kraji silnice. Nějak se stalo, že vypadala ještě víc mrtvá než yčera. Noční déšť jí, pravda, moc nepřidal.

„Nic nevypadá víc mrtvě než mrtvá vačice,“ prohodil Oswaldův táta.

„Kromě tohohle města,“ zamumlal Oswald při pohledu na zabeďněné vchody obchodů a jejich prázdňé, zaprášéné výlohy.

„Co říkáš?“ ozval se táta. Na sobě měl tu stupidní červenou vestu, kterou nosil v práci. Oswald by byl mnohem radši, kdyby si ji oblékl až po tom, co ho vysadí u školy.

„Kromě tohohle města,“ zopakoval tentokrát mnohem hlasitěji. „Tohle město vypadá víc mrtvě než mrtvá vačice.“

Táta se zasmál. „No, s tím můžu jen těžko nesouhlasit.“

Před třemi roky, když Oswaldovi bylo sedm, to tady ještě žilo – bylo tu kino, herna a obchod se zmrzlinou, kde dělali úžasné kornoutky z vaflí. Pak ale zavřeli místní továrnu. Továrna byla více méně důvodem, proč tohle město existovalo. Oswaldův táta přišel o práci a spolu s ním i stovky dalších otců a matek. Spousta rodin se odstěhovala a mezi nimi i rodina Oswaldova nejlepšího kamaráda Bena.

Oswaldovi rodiče ve městě zůstali, protože matka měla stále zaměstnání v místní nemocnici a nechtěli se stěhovat daleko od babičky. Táta nakonec sehnal práci na poloviční úvazek v restauraci Snack Space, kde bral o pět dolarů na hodinu míň než v továrně, a Oswaldovi nezbylo než pozorovat, jak město pomalu umírá. Jeden podnik za druhým zavíral, podobně jako postupně kolabují orgány v těle umírajícího člověka. Nikdo už neměl peníze na filmy, hry ani na kornoutky z vaflí.

„Těšíš se? Je poslední den školy!“ ozval se z předního sedadla táta. Byla to jedna z těch věcí, na které se dospělí ptají vždycky. Stejně jako třeba „Jak ses dneska měl?“ nebo „Vyčistil sis zuby?“

Oswald pokrčil rameny. „Asi jo. Ale bez Bena tu není co dělat. Ve škole je nuda, ale doma je taky nuda.“

„Když mně bylo deset, chodil jsem v létě domů, až když mě zavolali k večeři,“ odpověděl táta. „Jezdil jsem na kole, hrál baseball a dělal jsem věci, za které by mě moji rodiče ne vždycky pochválili...“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Oswald.

„Říkám jen, že by sis měl prázdniny *užít*,“ řekl táta a zastavil před základní školou Westbrook.

Užít si prázdniny. Jako by to bylo tak jednoduché.

Oswald prošel hlavními dvojitými dveřmi a málem vrazil do Dylana Coopera, posledního člověka, kterého právě teď toužil potkat. Naproti tomu Dylana jejich setkání evidentně velmi potěšilo, jelikož jeho tvář se roztáhla do širokého úšklebku. Dylan byl nejvyšší páták na škole a nadměru si užíval, když se mohl povyšovat nad svými oběťmi.

„Ale podívejme, koho to tu máme. Ocelota Oswalda!“ řekl a zakřenil se ještě víc.

„Tohle nikdy nezestárne, co?“ zamumlal Oswald, protáhl se kolem Dylana a s úlevou zaznamenal, že jeho trapič se rozhodl ho nepronásledovat.

Když byl Oswald ještě malý, běžel v televizi kreslený seriál pro děti o velkém růžovém ocelotovi jménem Oswald.

Výsledkem bylo, že Dylan a jeho kamarádi mu začali od prvního dne ve školce říkat Ocelot Oswald a vydrželo jim to až do dneška. Dylan byl ten typ kluka, který si dělal z lidí leg-raci kvůli čemukoli, čím se jen trochu lišili. Kdyby to nebylo Oswaldovo jméno, byly by to jeho pihy nebo to, jak se mu na jedné straně kroutily vlasy.

Narážky na jeho jméno se ještě zhoršily letos, když se v děje-pise učili o muži, který zastřelil Johna F. Kennedyho a který se jmenoval Lee Harvey Oswald. Oswald by byl stokrát radši ocelotem než atentátníkem.

Jelikož byl poslední školní den, nikdo se už neučil. Paní učitelka Meechamová včera oznámila, že žáci si můžou do školy přinést elektroniku, ale za případné ztráty či poškození odpovídají sami. V praxi to znamenalo, že s žádnými vzdělávacími aktivitami se dnes už nepočítá.

Oswald žádnou moderní elektroniku nevlastnil. Pravda, doma měli laptop, ale o ten se dělila celá rodina a Oswald ho do školy brát nesměl. Měl telefon, ale byl to ten nejstarší a nej-ubožejší model, jaký si člověk dokázal představit. Nechtěl ho ani vytahovat z kapsy, protože věděl, že se s ním jen ztrapní. Takže zatímco ostatní děti hrály hry na tabletech a herních konzolích, Oswald jen seděl a koukal.

Po chvíli, když už nicnedělání nemohl vystát, vytáhl sešit a tužku a začal si kreslit. Nebyl kdovíjaký umělec, ale jeho kresby měly osobitý styl a určitý komiksový šmrnc, který se mu líbil. Nejlepší věcí na malování ale bylo, že se do něj mohl

ponořit a úplně ztratit pojem o čase. Bylo to, jako by se propadl do papíru a stal se součástí scény, kterou vytvářel. Byl to pro něj vítaný únik před realitou.

Nevěděl proč, ale poslední dobou často kreslil robotická zvířata – medvědy, zajíce a ptáky. Představoval si, že jsou velcí jako lidé a pohybují se trhavě jako roboti ve starých sci-fi filmech. Tělo měli pokryté srstí, ale pod ní se skrývala kostra z oceli a spousta mechanických součástek, převodů a drátů. Někdy je kreslil bez srstí, jen jako roboty z oceli. Někdy jim srst na těle prostě vynechal, aby ukázal mechaniku uvnitř. Vypadalo to dost strašidelně, jako kdybyste nechali lidskou lebku vykukovat zpod kůže.

Oswald byl tak zabraný do kreslení, že sebou vyděšeně trhl, když paní učitelka Meechamová zhasla světla. Na řadě bylo promítání. Pouštění filmů představovalo finální projev rezignace učitele – způsob, jak na hodinu a půl udržet třídu potichu a relativně v klidu, než je před letními prázdninami konečně vypustí ze školních lavic. Film, který vybrala paní učitelka Meechamová, byl podle Oswalda pro třídu plnou páťáků trochu dětinský. Byl o farmě, na které žila mluvící zvířata, a Oswald ho už jednou viděl, ale koukal se znovu, protože žádnou lepší možnost zkrátka neměl.

O přestávce si spolužáci házeli míčem a povídali si, co budou dělat o prázdninách:

„Já jedu na fotbalové soustředění.“

„Já jedu na basketbalové soustředění.“

„Já budu u bazénu.“

„Já jedu za babi a dědou na Floridu.“

Oswald seděl na lavici a poslouchal. Nechystal se na žádné soustředění, k žádnému bazénu a na žádný výlet, protože neměli peníze. Bude sedět doma a kreslit si, hrát své staré videohry, ve kterých už tisíckrát zvítězil, a možná zajde do knihovny.

S Benem by to bylo jiné. I kdyby nedělali nic nového, byli by spolu. Ben navíc dokázal Oswalda vždycky rozesmát – třeba když napodoboval postavy z videoher nebo předváděl jejich učitele. Ať už dělali cokoli, spolu se nikdy nenudili. Ale teď se před Oswaldem rozprostíralo nekonečně dlouhé a nudné léto bez Bena.

Oswaldova máma pracovala většinu dní od dvanácti hodin do půlnoci, takže večere měl na starosti táta. Obvykle si v troubě ohřáli zmražené lasagne nebo zapečené kuře nebo si dali šunku a sýr a bramborový salát, který táta přinesl ze Snack Space a který byl ještě dostatečně čerstvý na to, aby se dal jíst, ale už ne prodávat. Když se do vaření pustil sám Oswaldův táta, šlo většinou o pokrmy, které se připravovaly ve vařící vodě.

Zatímco táta dělal večeri, Oswald měl za úkol nakrmit Jinxe – jejich rozmazleného černého kocoura. Často ho přitom napadalo, že otvírání plechovky smradlavého kočičího žrádla vyžadovalo zhruba stejný kuchařský um, jaký jeho táta vkládal do přípravy večere.

Dneska večer seděli nad talíři vařených kolínek se sýrem a kukuřicí z plechovky, kterou táta ohřál v mikrovlnce. Bylo to velmi žluté jídlo.

„Tak jsem přemýšlel,“ prohodil táta, zatímco si na kolínka se sýrem mačkal kečup. (*Proč si k tomu proboha dává kečup?* říkal si Oswald.) „Vím, že jsi dost starý na to, abys mohl být doma sám, ale já zkrátka nechci, abys tu trávil celý den o samotě, zatímco já s maminkou pracujeme. Napadlo mě, že bys ráno mohl jezdit do práce se mnou. Vyhodím tě v knihovně, kde si můžeš číst nebo surfovat na netu –“

Tady se Oswald neudržel. Jeho táta zněl jako z minulého století. „Nikdo už neříká ‚surfovat na netu‘, tati.“

„Ale říká...“, já to teď řekl.“ Táta napíchnul pár kolínek na vidličku. „*Každopádně*, napadlo mě, že bys dopoledne mohl trávit v knihovně. Až dostaneš hlad, můžeš si zajít do Jeffovy pizzerie na kus pizzy a limonádu. A já tě tam ve tři vyzvednu, až mi skončí směna.“

Oswald nad tím chvíli přemýšlel. Bylo to zvláštní místo – tahleta Jeffova pizzerie. Nebyl to úplný pajzl, ale většina sedaček byla děravých a vyspravených izolepou a některá umělohmotná písmena z nabídky nad hlavním pultem upadla, takže menu teď nabízelo třeba *salá ovou pizzu* či *ovězí amburger*. Na první pohled bylo patrné, že tenhle podnik už zažil lepší časy. Uvnitř byla spousta prázdného, nevyužitého prostoru s mnoha elektrickými zásuvkami podél zdí. U vzdálené stěny stálo malé pódium, i když se tu žádná představení nikdy nekonala – ani obyčejné karaoke. Bylo to divné místo – zašlé a smutné, ani vzdáleně nepřipomínalo podnik, kterým kdysi bývalo. Ostatně stejně jako zbytek města.

Pizza tu ale docela ušla, a hlavně to byla jediná pizzerie ve městě, když člověk nepočítal Snack Space, kde pizzu sice servírovali, ale pouze tu z mrazáku. Těch pár dobrých restaurací, včetně Ginovy a Marcovy pizzerie (které na rozdíl od té Jeffovy nesly jména skutečných italských šéfkuchařů), zavřelo krátce poté, co továrna.

„Takže mi dáš peníze na pizzu?“ zeptal se Oswald. Od té doby, co táta přišel o práci, se jeho kapesné scvrklo prakticky na nulu.

Táta se usmál – i když trochu sklesle, neušlo Oswaldovi. „Synu, nejsme na tom bůhvíjak dobře, ale tři dolary a padesát centů na pizzu a limonádu si ještě můžeme dovolit.“

„Tak jo,“ souhlasil Oswald. Kus teplé sýrové pizzy šlo jen těžko odmítnout.

Jelikož zítra nebyla škola – stejně jako hezkou řádku dní – Oswald zůstal vzhůru i po tom, co si jeho táta šel lehnout, a s předoucím Jinxem na klíně se díval na starý japonský film o monstrech. Běčkových japonských hororů viděl už spoustu, ale tenhle – *Zendrelis vs. Mechazendrelis* – ještě neznal. Jako obvykle, Zendrelis vypadal jako obří drak, ale Mechazendrelis se podobal robotickým zvířatům bez srsti, která poslední dobou kreslil. Oswald se musel usmívat speciálním efektům filmu – vlak, který Zendrelis zničil, byl na první pohled malý model – a taky tomu, jak se anglický dabing ani vzdáleně nesnažil trefit do pusy japonským hercům. Nějak se stalo, že Oswald byl skoro vždycky na straně Zendrelixe. I když to byl jen chlápek v gumovém kostýmu, dokázal si Oswalda získat svou osobitostí.

Později, když ležel v posteli, zkoušel si vzpomenout na všechno dobré, čím si mohl léto zpříjemnit. Neměl tu Bena, ale měl filmy o monstrech, knihovnu a taky pizzu k obědu. Bylo to lepší než nic, ale rozhodně to nebylo dost na celé prázdniny. *Prosím*, přál si a pevně zavřel oči. *Prosím, ať se stane něco zajímavého.*

Ráno ho probudila vůně slaniny a kávy. Kafe nemusel, ale slanina voněla úžasně. Snídaně znamenala čas strávený s mámou, často jediný společný čas až do víkendu. Po jedné nezbytné zastávce se přihnul do kuchyně.

„No, jen se podívejme! Můj skoro šesták se konečně probudil!“ Mamka stála u sporáku v růžovém županu, blondáté vlasy stažené do culíku a dělala... mňam, byly to omelety?

„Ahoj, mami.“

Maminka rozevřela náruč. „Co moje ranní pomazlení?“

Oswald si povzdychl, jako by ho to obtěžovalo, ale přišel blíž a objal ji. Tátovi vždycky říkal, že je na mazlení už moc starý, ale rozevřenou mamčinu náruč nikdy neodmítl. Možná to bylo proto, že si ji přes týden moc neužil, zatímco s tátou spolu trávili tolik času, že si občas lezli na nervy.

Věděl, že mamku mrzí, že musí pracovat tak dlouhé směny a že s ním nemůže být častěji. Ale věděl taky, že táta je v restauraci Snack Space zaměstnán jen na poloviční úvazek a že mamčin plat v nemocnici pokrývá většinu výdajů jejich domácnosti. Mára vždycky říkala, že člověk si v životě musí

vybrat mezi volným časem a penězi. Čím víc peněz vydělává, aby mohl zaplatit účty a všechny nutné věci, tím méně času může trávit se svou rodinou. Nebylo lehké udržet to v rovnováze.

Oswald se posadil ke kuchyňskému stolu a poděkoval za pomerančový džus, který mu mamka nalila.

„První den prázdnin,“ prohodila a vrátila se ke sporáku obrátit omeletu.

„Hm.“ Nejspíš se měl přinutit k veselejšímu tónu, ale nedokázal v sobě najít potřebnou energii.

Naservírovala mu omeletu a přidala dva kousky slaniny. „Bez Bena to není ono, co?“

Zavrtěl hlavou. Ne, nerozbrečí se.

Mamka ho podrbala ve vlasech. „Já vím. A mrzí mě to. Ale co ty víš, třeba se sem přistěhuje někdo nový. Nějaký nový kamarád.“ Povzbudivě se na něj usmála.

„Proč by se někdo stěhoval sem?“ namítl Oswald.

„No, dobře, v tom máš asi pravdu,“ uznala, zatímco mu na talíř položila další omeletu. „Ale možná tady někdo fajn už bydlí a ani ho neznáš.“

„Možná, ale pochybuju o tom,“ zamumlal Oswald. „Tyhle omelety jsou ale skvělé.“

Maminka se usmála a znovu mu rukou pročísla vlasy. „Tak aspoň že tak. Chceš ještě slaninu? Jestli jo, měl by sis pospíšit, než sem přijde táta a všechnu ji vyluxuje.“

„Dobrý nápad.“ Slaninu Oswald ze zásady nikdy neodmítal.

Knihovna byla popravdě docela fajn. Oswald tu našel nejnovější díl sci-fi série, kterou měl rád, a japonský komiks, který vypadal také zajímavě. Jako vždycky musel čekat celou věčnost, než se dostal k počítači, protože všechny byly zabrané lidmi, kteří vypadali, že nemají, kam jít – zarostlými muži v ošuntělých šatech a nezdravě hubenými ženami se smutnými očima a zkaženými zuby. Trpělivě čekal, až na něj přijde řada, jelikož věděl, že pro tyhle lidi představovala knihovna přes den útočiště, které v noci museli vyměnit za ulici.

Jeffova pizzerie byla stejně divná, jako si ji pamatoval. Prázdný prostor za stoly připomínal obří taneční parket, kde ovšem nikdy nikdo netancoval. Stěny byly natřené bledě žlutou, ale buď to byla dost nekvalitní barva, nebo použili jen jednu vrstvu, protože původní nátěr pod ní pořád prosvítal. Kdysi to tu nejspíš zdobily kresby lidí či zvířat, ale teď z nich zbyly jen stíny pod tenkým nánosem žluté barvy. Oswald se někdy pokoušel rozluštit jejich tvary, ale kontury byly příliš nezřetelné.

Další zvláštní věcí bylo malé prázdné pódium, které jako by na něco čekalo, ale nikdy se toho nemělo dočkat. Nejdivnější součást zařízení se ovšem nacházela v pravém zadním rohu. Byla to prostorná čtyřhranná ohrádka se stěnami vypletenými žlutým lanovím. Místo, kudy se dalo vlézt dovnitř, bylo ohraničené provazem s nápisem NEPOUŽÍVAT. Ohrádka byla naplněná červenými, modrými a zelenými umělohmotnými míčky, které dřív nejspíš svítily jasnými odstíny, ale teď byly vybledlé a pokryté vrstvou prachu.

Oswald věděl, že bazénky s míčky byly v dětských hernách dřív hodně oblíbené, ale z hygienických důvodů se od nich začalo upouštět – komu by se taky chtělo všechny ty míčky pravidelně čistit a dezinfikovat? Byl si naprosto jistý, že kdyby v době jeho dětství byly bazénky s míčky pořád populární, jeho máma by ho v nich určitě hrát nenechala. Jako vystudovaná zdravotní sestra se měla vždy na pozoru před místy, která dle jejího názoru představovala zvýšené riziko bakterií nebo virů. A když Oswald namítal, že mu zkazí každou zábavu, říkala: „Víš, co není zábava? Infekční zánět spojivek.“

Kromě prázdného pódia a bazénku s míčky byl největší podivností Jeffovy pizzerie samotný Jeff. Zdálo se, že je jediným zaměstnancem podniku, což znamenalo, že bral objednávky a pizzy zároveň připravoval. Moc zákazníků sem nechodilo, takže to nebyl problém. Dneska stejně jako vždycky Jeff vypadal, že týden nespál. Tmavé vlasy mu trčely různými směry a pod zarudlýma očima měl černé pytle. Na zástěře se vyjímal fleky od rajčatové omáčky, evidentně různého stáří.

„Tak co si dáš?“ zeptal se Oswalda znuděným tónem.

„Jeden kus sýrové pizzy a pomerančovou limonádu, prosím,“ odpověděl Oswald.

Jeff chvíli zíral do prázdna, jako by přemýšlel, jestli tu objednávku přijme. Pak konečně promluvil: „Fajn. Tři dolary a padesát centů.“

Jednu věc jste nemohli Jeffově pizze upřít: byla obrovská. Jeff ji servíroval na laciném papírovém tácku, který byl za chvíli